021| Οἱ ἐν τω σκότει κατακείμενοι ἐζήτησαν Φῶς, ὅπως ἴδωσι τὸ Φῶς τῆς Ἡμὲρας.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/021-οἱ-ἐν-τῷ-σκότει-κατακείμενοι-ἐζήτ/

Οἱ ἐν τῷ σκότει κατακείμενοι ἐζήτησαν Φῶς, ὅπως ἴδωσι τὸ Φῶς τῆς Ἡμὲρας. Καὶ τὸ Φῶς τῆς Ἡμέρας ἦν μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ τὸ σκότος τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν οὐ συνήχετο παρὲξαι αὐτοῖς τὸ Φῶς, ὃ περιέβαλλεν αὐτοὺς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐν τῷ ἐπιζητηθέντι φωτὶ ἀναβλὲψουσι.

Ἰδοὺ Ἐγὼ ἐν μέσῳ ὑμῶν. **Ἐγὼ Εἰμί τὸ Φῶς, τὸ ὁδηγοῦν τοὺς τυφλούς.** Εἰ δὲ τὸ Φῶς τοῦ Κόσμου οὐκ ἐωράκατε, ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν τυφλοὶ ἐκ γενετῆς πρὸς ὑμᾶς ἐγὲνοντο, **ἰδοὺ Ἐγὼ τὸ Φῶς, δι' Οὗ πᾶς τυφλὸς ἀναβλέψει, τὸ Φῶς τό τε τοῦ Κόσμου καὶ τὸ Φῶς τὸ μὴ ἐκ τοῦ Κόσμου προερχόμενον καὶ ὅμως τὰ πάντα ἐν αὐτῷ διαφωτίζον.**

Ἐπεζητήσατε τὴν πρὸς ὑμᾶς Ἀρωγήν Μου, ἵνα τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν διανοίξω καὶ διαβλέψητε. Ἐπεζητήσατε, ἵνα ἐκ τῆς χειρὸς ὑμῶν συλλάβω ὑμᾶς καὶ καθοδηγήσω ὑμᾶς ἐν ταῖς τρίβοις τῆς ὁδοῦ Μου, καταδεικνύων ὑμῖν πάντα σκόπελον καὶ πᾶσαν ἐν αὐτῇ διανοιγομὲνην χαράδραν, ἵνα ἀσφαλῶς ὁδηγηθήτε πρὸς τὸν σκοπόν, ὃν ἐνετειλάμην εἰς ὑμᾶς. Ἐπεζητήσατε ἵνα τὴν ὁδόν Μου καταδείξω ὑμῖν καὶ ἀκολουθήσητε ταύτην.

Ὁδηγὸς ὑμῶν πάντοτε ἤμην καὶ οὐδέποτε ἔπαυσα διαφωτίζων ὑμᾶς. Νῦν δὲ θέλω ἐξὲλθει μεθ' ὑμῶν εἰς τὸ Φῶς τῆς Ἡμέρας, προπορευόμενος καὶ κρατῶν ἐν τῇ Χειρῖ Μου τὴν Ἀείφωτον Λυχνίαν τοῦ ἰδίου Μου Φωτός, ἵνα οἱ τυφλοῖ ὑμῶν ὀφθαλμοὶ διανοιχθῶσι καὶ ἴδωσι τὸ Φῶς τῆς Ἡμέρας.

Ὁ ὁδηγὸς ὑμῶν οὐ δύναται ὅμως ὑποβαστάζειν ὑμᾶς, ἀλλὰ μόνον τὴν ὁδὸν ὑμῶν πρὸ τῶν βημάτων ὑμῶν διανοίγειν. Ἐὰν δὲ οἱ πόδες ὑμῶν οὐ δύνανται συγκρατήσαι ὑμᾶς ἐν τῇ πορείᾳ, ἣν μέλλετε μετ' Ἐμοῦ νὰ διανύσητε, **Ἐγὼ μὲν ἐκείνους, οἳ δύνανται συνακολουθῆσαι Με ὁδηγήσω ἐν αὐτῇ, πάντας δὲ τοὺς μένοντας ἢ ἐν ταῖς χαράδραις καταπίπτοντας οἱ ὄπισθέν Μου ἐρχόμενοι καὶ ἐκ τοῦ Φωτός Μου ὁδηγούμενοι.**

Ἐγὼ πολλάκις ἀπεκαλύφθην ὑμῖν καὶ ὑμᾶς καθωδήγησα. Ὑμεῖς ὅμως μὴ κατανοήσαντές Με ἐν ταῖς ἰδίαις ὑμῶν δυνάμεσι καὶ ταῖς τῶν ἀλλων ἐπανεπαύθητε. Καὶ ὁδηγούμενοι παρ' Ἐμοῦ ἐν τῇ πρώτῃ χαράδρᾳ κατεπέσατε, πρὶν οἱ πόδες ὑμῶν τὰ πρῶτα αὐτῶν βήματα ἐπιτελέσωσιν. Καὶ

πάντες δὲ κατέπεσαν ἐξ ἐκείνου, ὃν ἐκ τῆς χειρὸς ἐκράτουν καὶ ὃς τοὺς ἄλλους διὰ τῆς Λυχνίας Μου ὑπεφώτιζεν, ἵνα συγκρατήσωσιν αὐτὸν ἐν δεδομένῃ στιγμῇ.

Καὶ Ἐγὼ ἐξηκολούθουν νὰ δεικνύω ὑμῖν τὴν χαράδραν, ἣν οἱ ἐκ τοῦ Φωτὸς τοῦ Κόσμου ὀφθαλμοὶ ὑμῶν φωτιζόμενοι οὐκ ἔβλεπον, διότι τὸ **Φῶς τὸ μή ἐκ τοῦ Κόσμου προερχόμενον ἔδει νὰ διαφωτίσῃ πρῶτον αὐτούς, ἵνα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τοῦ Φωτὸς τούτου ἴδωσι καὶ ὄντως ἀντιληφθῶσιν.** Καὶ ἰδοὺ οἱ ὄπισθεν τοῦ ἐκ τῆς Χειρὸς Ἐμοῦ ὑποβασταζομένου οὐ μόνον τὰς πρὸ αὐτῶν ἀβύσσους οὐκ ἔβλεπον, ἀλλὰ καὶ Ἐκεῖνον ὃς αὐτοὺς ὡδήγει. Καὶ ἐπεζήτησαν ἵνα πρὸ αὐτοῦ προηγηθῶσι, χωρὶς νὰ γνωρίζωσιν ὅτι ἐκ τῆς χειρὸς αὐτὸν συνεκράτουν.

Καὶ ἦλθεν ἡ στιγμή, καθ’ ἣν πάντες μετ’ αὐτοῦ ἐν τῇ ἀβύσσῳ θὰ κατέπιπτον καὶ θὰ συναπώλοντο. Καὶ ἐν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ καταβλέπων τὴν ἐν τῇ χαινομένῃ ἀβύσσῳ κατακρήμνισιν αὐτῶν, ἐλάληκα τῷ ὑποβασταζομένῳ Μου: Οὐκ ὁρᾷς Ἐμὲ τὸν ὁδηγοῦντα σε καὶ ἐκ τῆς χειρὸς ὑποβαστάζοντά σε, ἀλλ’ ὁρᾷς τοὺς τὰ βήματά σου ἀκολουθοῦντας, ὧν τὸ φῶς τοὺς ἑαυτῶν ὀφθαλμοὺς ἐσκιάσατο, ἵνα μὴ Ἐμέ, ἀλλὰ καὶ ἑαυτοὺς μὴ φωτίζωσιν.

Καὶ ὁ ἐκ τῆς Χειρός Μου ὁδηγούμενος οὐκ ἤκουσε τῆς φωνῆς ἣ ἀκούσας ταύτην **παρεῖδε Με,** διότι ἐπίστευσεν ὅτι ἡ ὑπ’ αὐτοῦ γενομένη ἐκλογὴ ἦτο καὶ δύναμις, ἥτις ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ αὐτὸν ἐν τῇ πτώσει του, χωρὶς νὰ διαγνώσῃ ὅτι, **πᾶσα δύναμις αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἐν τῇ ὀρθοποδήσει τῶν βημάτων του ἐξ Ἐμού ἐξήρχετο.**

Καὶ ἔκραξα καὶ πάλιν ἐκ δευτέρου: **Στηρίχθητι ὑπ’ Ἐμοῦ, διότι Ἐγὼ μόνον Εἰμί ὁ ὑποβαστάζων σε καὶ πάντας τοὺς μετὰ σοῦ ἀκολουθοῦντας συγκρατῶ.** Καὶ οὗτος ἀνεγνώρισε τὴν Φωνήν Μου, ἀλλ’ ἐπίστευσεν ὅτι ἡ Δύναμις ἡ ἐξ Ἐμοῦ πρὸς αὐτὸν ἐκχεομένη καὶ συγκρατοῦσα αὐτὸν ἠδύνατο καὶ τοὺς ἄλλους νὰ συγκρατήσῃ καὶ ἴδωσι τίς ὁ Ὁδηγός των, καὶ ποία ἡ ἀληθὴς ὁδός, εἰς ἣν ἔδει τὰ βήματα αὐτῶν να χωρήσωσιν. Ἀλλὰ πρὸ αὐτῶν ἤδη ἠνοίγετο ἡ χαράδρα τῶν τυφλωμένων ὀδιτῶν καὶ οἱ πόδες αὐτῶν ἤδη ἤρχισαν νὰ πατῶσι τὴν προεξοχὴν τῆς διανοιγομένης πρὸ αὐτῶν ἀβύσσου.

Καὶ τρίτον τώρα, ὄχι πλέον ἐλάλησα, **ἀλλ’ ἐκέκραξα βροντοφώνως καὶ διὰ τοῦ κέρατος τῆς σάλπιγγος, ἣν μόνον ἐν κινδύνοις πρὸς τοὺς πεφιλημένους Μου χειρίζομαι, ἵνα τὰ πεφραγμένα αὐτῶν ὦτα διανοιγῶσι καὶ ἀντιληφθώσιν ὅτι Ἐγὼ πρὸς αὐτοὺς λαλῶ:** Ποῦ ἄγεις καὶ ποῦ πορεύεσαι; Οὐχ ὁρᾷς τὸ πρὸ σοῦ βάραθρον, εἰς ὃ καθοδηγεῖσαι ὑπ’ ἐκείνων, οὓς ὑποβαστάζεις; Οὐχ ὁρᾷς ὅτι εἰς ἀπώλειαν μετ’ αὐτῶν βαίνεις ἄνευ ἐπιστροφῆς; Οὐχ ὁρᾷς ὅτι ἐκεῖνο, ὃ σὺ καὶ οὗτοι ὁρῶσι, δὲν εἶναι ἡ ὁδός, ἣν διανοίγω πρὸ ὑμῶν ὑποβαστάζων σε, ἀλλὰ ἡ ἀτραπὸς αὐτῆς ἡ παραλλήλως αὐτῆς χωροῦσα καὶ ἕνα μόνον πόδα αὐτῆς ἀπέχουσα, ἥτις ἐν τῷ πρώτῳ ὑμῶν ὀλισθήματι ἐν τῇ πρώτῃ χαινούσῃ χαράδρᾳ καταπεσεῖτε, ἀφ’ ἧς μακροχρόνιος ἀναμονὴ θέλει συγκρατήσει ὑμᾶς ἐν τῷ βάθει της, ἕως οὗ τὸ ἐξ Ἐμοῦ ἐκχυνόμενον Φῶς

διαφωτίσῃ τὰς ἐγκάτους αὐτῆς ἀβύσσους καὶ ὁδηγήσῃ σας εἰς τὴν ἀρχικὴν ὁδόν, ἣν τὸ πρῶτον Ἐγὼ σᾶς ὑπέδειξα ἀκολουθεῖν.

Ἀλλὰ σύ, ὃν τὸ θάρρος ἀπέλειπε οὐ συνῆκας Με. Καὶ ὁ ὑποβαστάζων σε σοὶ ἐσάλπισε, θάρρει καὶ πράξε ὅ,τι προστάξει σε. Ἀλλὰ σὺ ἐπίστευσας ὅτι δὲν ἠδύνασο νὰ ἐγκαταλείψῃς ἐκείνους, οὓς ἐξέλεξας ὡς συνακολούθους σου. Καὶ δὲν ἔπραξας ὅ,τι σοὶ ἔλεγον, διότι ἐπίστευες ὅτι αἱ δυνάμεις αὐτῶν ἠδύναντο νὰ συγκρατήσωσιν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ πέσωσι, διότι Ἐγὼ διὰ σοῦ ὁδηγός των κατέστην.

Καὶ ἐξηκολούθησες νὰ βαδίζῃς μετ' αὐτῶν **τὴν ψευδῆ ὁδὸν ἐνορῶν Με, ἀλλὰ μηδὸλως ἀκούων Με καὶ συνιῶν Με.** Καὶ οἱ πόδες σου ἤδη ἐπάτουν ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς ἀβύσσου. Καὶ σὺ ἐπίστευες ὅτι τὴν ὁδόν Μου ἠκολούθεις, διότι ἡ Χείρ Μου σὲ συνέσφιγγεν. Ἀλλ' ἰδοὺ Ἐγὼ ἔβλεπον τὸ βάραθρον, ὃ σὺ καὶ οἱ ἄλλοι ἐξελάμβανον ὡς προαύλιον τοῦ κατοικητηρίου, εἰς ὃ ὡδήγουν νὰ ἐπαναπαυθῆτε.

Καὶ ἠναγκάσθην τότε, ὡς ἀνωτέρω εἶπον, νὰ σοὶ λαλήσω διὰ τῆς σάλπιγγός Μου. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ Φωνή Μου δὲν εἰσηκούσθη ἢ μᾶλλον κακῶς ἀπήχησεν εἰς τὰ ὦτα σου. Καὶ τότε ἠναγκάσθην νὰ φέρω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου, **τῶν τετυφλωμένων ὑπὸ τοῦ φωτὸς τοῦ κόσμου, τὸ Φῶς Μου τὸ Ἀνέσπερον, τὸ ἐξ Ἐμοῦ καὶ μόνον ἐκπηγάζον καὶ τὸν κόσμον τὸν ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ φωτὸς συσκοτισθέντα διαφωτίζον,** ὅπως ἀναβλέψῃς. Καὶ σοὶ ἐβροντοφώνησα ὄχι πλέον εἰς τὰ ὦτα σου, ἀλλὰ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς σου:

«Οὐχ ὁρᾷς τὸ πρὸ σοῦ βάραθρον;» Καὶ τότε τὸ συσκοτισμένον πνεῦμα σου διεφωτίσθη καὶ οἱ ὀφθαλμοί σου διηνοίγησαν. Καὶ κατεῖδες καὶ συνῃσθάνθης τὸ βάραθρον, εἰς ὃ πάντες κατευθύνεσθε. Καὶ τότε ἠννόησας ὅτι πολλάκις σὲ προσέταξα νὰ σπεύσῃς νὰ ἐγκαταλείψῃς ἐκείνους, οἵτινες πρὸς αὐτὸ σὲ ὡδήγουν ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι τὰ κελεύσματά Μου εἰσήκουον καὶ τὰς Ἐντολάς Μου ἐτήρουν καὶ τὸν πραγματικὸν δρόμον ἠκολούθουν. Διότι οὐ τὸ Φῶς τὸ Ἐμὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν διεφῶτιζεν, ἀλλὰ τὸ φῶς τῆς ἰδίας των καὶ μόνον ψυχῆς, ὃ ἐκ τοῦ κόσμου ἔλαβον.

Ἀλλὰ τὸ Ἐμὸν Φῶς οὐκ ἐκ τοῦ κόσμου ἐξέρχεται, ἀλλὰ πρὸς τὸν κόσμον κατευθύνεται, ἵ να διαφωτίσῃ τὸ σκότος, τὸ ἐξ αὐτοῦ προερχόμενον καὶ τὸ ψεῦδος ὡς Ἀλήθειαν παριστᾶνον εἰς τὰ ὄμματα πάντων ἐκείνων, οἵτινες ἐπὶ τῶν ἰδίων των δυνάμεων ἐστηρίχθησαν. Καὶ οἱ συνακολουθοῦντες σε φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἑαυτῶν φωτός, τοῦ ἐκ τοῦ κόσμου ἐξερχομένου, σὲ εἶδον νὰ ἐγκαταλείπῃς αὐτοὺς καὶ ν' ἀπομακρύνεσαι ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἐξελάμβανον ὡς Ἰδικήν Μου, διότι ἡ Φωνή Μου, ἡ πρὸς σὲ ἀπευθυνομένη ἐξηκολούθει νὰ ἀντηχῇ εἰς τὰ ὦτα αὐτῶν. Καὶ τότε δὲν προσεπάθησαν νὰ ἴδωσι τὸ Φῶς, ὃ διὰ σοῦ ἐνητένισαν.

Ἀλλὰ ἅπαξ ἰδόντες σε ἀπομακρυνόμενον, ἤρχισαν νὰ καταφέρωνται ὡς ἡ κοινὴ γλῶσσα αὐτῶν τοῖς ἐδίδαξε, χωρὶς νὰ ἀναλογισθῶσιν ὅτι Ἐγὼ ἐκ τῆς χειρὸς μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ἀπομακρύνσεώς σου ἐκ τῆς σφαλερᾶς ὁδοῦ, ἣν μετ' αὐτῶν ἠκολούθεις, σὲ συνεκράτουν καί Ἐγὼ σὲ ἐπρόσταξα ν' ἀπομακρυνθῇς, ἵνα ἴδῃς ὅτι τὸ βάραθρον τὸ πρὸ τῶν ποδῶν σας χαῖνον δὲν ἦτο ἡ ὁδός, ἣν πρὸ ὑμῶν διήνοιγον. Καὶ οὗτοι τότε ἐν τῇ τυφλώσει τοῦ πνεύματός των ἐξηκολούθησαν νὰ βαδίζουν καὶ νὰ ὑποβαστάζωνται ὑπὸ νέων συνακολούθων καὶ ὁδηγῶν.

Ἀλλὰ Ἐγὼ οὐκ Εἰμί μετ' αὐτῶν. Οὐδένα ἀπ' Ἐμοῦ ἀπομακρύνω, τοὺς πάντας ἀγαπῶ καὶ ἐναγκαλίζομαι, ἀλλὰ οὐ πάντες ὑπ' Ἐμοῦ ὑποβαστάζονται, ἀλλ' οὓς ἐκ τοῦ Ἐμοῦ Κόσμου ἐξελεξάμην καὶ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἐπαναστῶ, ἵνα τὰς δοθείσας εἰς αὐτοὺς Ἐντολάς πρὸς τὸν κόσμον ἀποκαλύψωσιν.

Καὶ ἰδοὺ Ἐγὼ πάλιν μεθ' ὑμῶν Εἰμί ὡς καὶ πρότερον. Καὶ ὡδήγησα ὑμᾶς ἄχρι σήμερον εἰς τὰς τρίβους τῆς ζωῆς, ἵνα ἐξ αὐτῶν διδαχθῇς. Ἀλλὰ καὶ πάλιν οὐ διορᾷς Με; Οὐκ ἀτενίζεις Με; Ἡ ψυχὴ ὑμῶν ἵνα τί ἀπελείπετό Με; Ἀνήγαγον ὑμᾶς ἐκ τῆς τέφρας, ἵνα τὴν τέφραν ἀναζωπυρώσῃς. Ἐκ τῆς πρώτης καταπτώσεως ἀνήγειρά σε καὶ σὲ προσέταξα: Σύμπηξον ἕνα πυρῆνα καὶ πάλιν ἐκ προσώπων τῆς ἐκλογῆς σου, ἵνα ταῦτα ἀκολουθήσωσί σε, ὅπου Ἐγὼ ὁδηγήσω σε. Καὶ σὺ τότε ἐξέλεξας καὶ πάλιν τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων τὰ βήματα οὐδόλως ὑπεβάσταζον τοὺς πόδας των. Καὶ ἐγένετο ἡ δευτέρα πλάνη χεῖρον τῆς πρώτης.

Καὶ ἰδοὺ πάλιν Ἐγὼ ἐμπροσθέν σου, ἵνα τονώσω σε καὶ ἐνθαρρύνω σε. Ἀλλὰ τὸ θάρρος, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἐν σοῖ ὑπῆρξεν, ἐπλήρωσε τὴν ψυχήν σου ἐκ τῆς νέας ταύτης δοκιμασίας. Καὶ ἀπηλπίσθης καὶ εἶπες, ὅτι οὐκ ἔστι τρόπος ἵνα τὸ ἔργον μου ἐπιστηριχθῇ καὶ ἀναστυλωθῇ. Καὶ πάλιν ἐδοκίμασας καὶ τρίτην φοράν νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὰ ἴδια. Ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι ὑπὸ σοῦ ἐκλεγέντες ἐπεσφράγισαν πάντα ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ ἄλλοι ὑστερήσαντο.

Καὶ τότε εἶπες, οὐχ ὑπάρχει εἰς ἐσὲ Φῶς, ἀλλὰ σκότος. **Καὶ τὸ Φῶς τὸ ὑπ' Ἐμοῦ ἐσὲ ἐπιλάμπον ἐν τῷ βάθει τῆς συνειδήσεώς σου ἐξελήφθη ὡς φῶς ἐκ τοὺ κόσμου τῆς πλάνης ἐκπηγάζον.** Καὶ ἔπαυσες πλέον νὰ ἔρχεσαι πρός Με καὶ διαφωτίζεσαι. Ἀλλ' Ἐγὼ οὐδέποτε ἀπὸ σοῦ ἀπεμακρύνθην. **Καὶ ἔδωσα εἰς ἐσὲ δοκιμασίας, ἃς οὐδεὶς τῶν θνητῶν ὑπέστη. Καὶ ἐπάταξά σε ἐν τῇ Δυνάμει Μου ὡς στρουθίον ὑπὸ τοῦ τυφῶνος ἐπὶ τῶν βράχων συντριβόμενον. Καὶ ἐγένοντο ταῦτα ἵνα ταπεινώσω σε ὑπὸ τὸ πέλμα τοῦ ταπεινωτέρου τῶν θνητῶν καὶ ἵνα μὴ ἔχῃς τὴν τόλμην ὑψῶσαι τὴν ὀφρύν σου ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐσχάτου ἁμαρτωλοῦ. Καὶ σὲ ἐπότισα μὲ τὸ δηλητήριον τῶν πικριῶν πάσης ὀδύνης καί σὲ εἶδον πίπτοντα ὡς τὸ φύλλον τοῦ φθινοπώρου.**

Ἀλλὰ τὴν ψυχήν σου ὤπλισα δι' ὑπομονῆς. Καὶ εἰς στιγμάς, καθ' ἃς ἔβλεπες τὸν ἑαυτόν σου καταβαραθρούμενον εἰς τὰς ἀβύσσους, τὰς ὁποίας διήνοιξα πρὸ τῶν ποδῶν σου καὶ ἠτένιζες τὰ

συντρίμματα τῶν ὀνείρων, τὰ ὁποῖα αἱ ὑποσχέσεις Μου ἐν τῇ ψυχῇ σου μετέβαλον εἰς πραγματικότητας καὶ ὁπόταν πλέον ἀμφέβαλες, ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸ ἐρείπιον, ὡς κατέστης, ἰδοὺ καὶ πάλιν ἐπανέρχομαι μετὰ μεγαλυτέρας ἢ πρῶτον δυνάμεως καὶ ἐπιεικίας. Καὶ εἶπον σοι ποτέ: Ὁσάκις ποτὲ ἴδω ὅτι ἀπομακρύνεσαι ἐντελῶς ἀπὸ Ἐμὲ θά σοὶ θέτω ἄλλους, οἵτινες θὰ σὲ παρωθοῦν νὰ ἐπανέλθῃς καὶ πάλιν καὶ ὁδηγήσω σε.

Τὴν ὑπόσχεσίν Μου ταύτην ἐτήρησα. Καὶ ἀπὸ τὰ συντρίμματα τοῦ παρελθόντος ἀνήγειρα καὶ πάλιν ἐκείνους, οἵτινες σὲ προέτρεψαν νὰ Μὲ ἀκολουθήσῃς ἐν τῷ ἔργῳ, ὃ σοὶ ἀνέθεσα. Καὶ ἰδοὺ σήμερον ἐπανέρχομαι εἰς τὴν συνέχισιν τοῦ διακοπέντος ἔργου μου. Καὶ ἐπανερχόμενος δὲν θέλω πλέον ἐπιμείνει ὡς καὶ πρότερον εἰς τήν χειραγωγίαν σας, ἣν ἐξ ὑμῶν καὶ μόνον ἀπαιτῶ νὰ ἐξέλθῃ.

Ἰδοὺ δὲ Ἐγὼ προστάζω σε καὶ πάλιν, ἵνα μόνος σου καὶ δι’ ἰδίων σου δυνάμεων ἀναλάβῃς τὴν διεξαγωγὴν ὅλου τοῦ ἔργου. Βεβαίως δὲν λέγω ὅτι ἀποκλείω ἐκείνους, οἵτινες ἤθελον συντελέσει εἰς τὴν ταχυτέραν αὐτοῦ ἀποπεράτωσιν. Ἀλλὰ Ὁδηγός σου καθιστάμενος θέλω σοί ὑπαγορεύσει τὰς βάσεις τοῦ προγράμματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ στηριχθῆτε καὶ ἐξαπλώσητε τὰς δι’ αὐτοῦ ἐξωτερικευομένας ἀρχάς, αἵτινες δέον νὰ γίνουν **αἱ θεμελιώδεις βάσεις τῆς μελλούσης τοῦ κόσμου ἐξανθρωπίσεως.** Οἱ μετὰ σοῦ συνεργάται ἂς μυῶνται σὺν τῷ χρόνῳ εἰς τὴν ἐσωτερικήν τοῦ ἔργου μου Διδασκαλίαν μέχρι τοῦ χρόνου, καθ’ ὃν πάντες ὡριμάζοντες θέλω προστάξει ὑμᾶς τί θέλετε κάμει καὶ εἰς τί θέλετε προβεῖ.

Οἱ ἀποτελοῦντες ὅμως τὸν πυρῆνα τοῦτον δὲν πρέπει οὐδόλως ν’ ἀπομακρυνθῶσι τῶν πρώτων εἰς αὐτοὺς συνιστωμένων ἀπαραιτήτων καθηκόντων, **τουτέστιν τῆς Ἀγάπης καὶ συναδελφώσεως μέχρις αὐτοθυσίας τῆς ἀτομικότητός των εἰς τὰ συμφέροντα τῆς κοινῆς αὐτῶν ἀλληλεγγύης ἐν τῇ ἐξυπηρετήσει τοῦ ἔργου μου καὶ δεύτερον τῆς τηρήσεως τῆς γενομένης εἰς αὐτοὺς μυήσεως ὑπὸ αὐστηρὰν ἐχεμύθειαν, μὴ ἐξερχομένην τῆς σκέψεως τοῦ ἐγκεφάλου των, ἀλλὰ φυλασσομένην ἐν αὐτῷ καὶ οὐδόλως εἰσέτι τὴν γλῶσσαν αὐ τῶν ἐπιψαύουσαν.** Οἱ προσερχόμενοι δύνανται νὰ λαμβάνωσι γνῶσιν τῶν ἀνακοινώσεων γενικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἀπαιτῶ παρ’ ὑμῶν πλήρη Ἀγάπην καὶ συναδέλφωσιν.

11/12/1925